

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

נמצא בעמוד השלישי

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

אך כל חרם וגו' מאדם ובהמה וגו' (ויקרא כז. כח)

מובא ב'קין המזבח' למהר"ח כסאר זצ"ל על פס' זה: נתנה התורה עצה טובה לאדם שלא יקדיש כל נכסיו, אע"פ שאם החרים כל נכסיו כולן מוחרמין מ"מ עובר הוא על דעת תורה, ולכתחלה לא יעשה כן שמא יצטרך לבריות. ולפיכך האדם המשכיל יכלכל דבריו במשפט כמו שאמר דוד המע"ה ברוה"ק יכלכל דבריו במשפט וכולל כל הליכותיו של אדם בין בדברי תורה וכיוצא בהן הן בדרכי העולם שיהיו במשפט, בכדי שלא יצטרך לבריות ויהיה בריא לעבודת השב"ה, וכמו שסיים פסוק שאחריו כי לעולם לא ימוט לזכר עולם יהיה צדיק. עכ"ל.

כמה דברים אלו נכונים ומוצדקים בחינוך עמלינו אלו הבנים. כי רבות הפעמים שאדם אינו שת לבו למוצא פיו ולשונו, והן לטוב והן למוטב משחרר אמרי פיו הן בהבטחות גדולות לילדיו אם יתנהגו בטוב, וכאשר מגיע זמן הפרעון אינו מוצא ידיו ורגליו כיצד יוציא הוצאה גדולה מממונו. והן למוטב, כאשר מאיים שאם יעשו כך וכך יקרע גזר דינם בעונש כבד מנשוא. וכאשר לא הצליחו לקיים דבריו ועברו על אמריו, אינו מוצא ידיו ורגליו כיצד ימלט מאשר חתך בשפתיו. ועל זה אמרו החכמים 'אוי לי מיצרי ואוי לי מיוצרי' שאם יקיים מוצא פיו נמצא מצערן מאוד ויתכן שהדבר יזיק למאוד מאוד, ואם לא יכוף דבריו, נמצא שמילתו אינו שווה למאומה ויצא שכרו בהפסדו.

לכן זכרו בני אנוש מה שאמרו חכמים (מגילה יח.) 'מילה בסלע משתוקא בתרין', דהיינו, יקרה היא השתיקה פי שתיים מהדיבור, דעדיף לאדם לשתוק ולא לדבר כלום כי את השתיקה ניתן לפרש לשתי פנים, משא"כ הדיבור. וגם אדם שמשבח את ילדיו, פעמים שריבוי התשבחות גורם להם לחטוא. דפעמים שהילד מרגיש בעצמו שכבר הוא צדיק כי גמרו עליו את ההלל וע"כ לא נותן דעתו לתקן דרכיו, ומצוי הוא אצל הרבה אנשים ובפרט ילדים ואף נערים, שכאשר משבחים אותם על דבר מה ומצד שני גם מוכיחים אותם בדרך אגב על דבר אחר, הם מגדילים השבח מאוד בעיני עצמם, ואינם שמים לבם כלל לתוכחה שאמרו להם בתוך כדי דיבור. וע"כ יש לתת לב שנתן הילד דעתו גם לתוכחה שאמרו לו. וזה הדבר גם מאוד שכיח אצל סבים וסבתות שנכדיהם מאוד עיניהם, וכל עת שהם נפגשים עמם אינם מדברים עמם כלל בדברי מוסר כלל, אלא רק שבחים רבים חיבוקים נישוקים ועינוגים, ויש אף העוברים כל גבול טוב ומוחים ביד הוריהם (של נכדיהם) כאשר הם גוערים בהם, וקלקלתן והיוזקן רב למאוד וצריך לקבל עצה על זה, אלא שבכל משפחה ומשפחה הדבר שונה ואינו שייך להעלות על גבי הכתב.

עוד יש להאזיר את שכתב הרב הקדוש בעל 'פלא יועץ' בערך קללה וז"ל: והנה על הרוב מדה רעה זו היא מצויה בסדר נשים, שהם רגזניות, קולניות, קללניות, ופיהן תמלא קללות נמרצות לילדיהן, והיא יודעת מאד כי לא טוב עושה, ואינה רוצה בתקלת ילדיה אפלו באצבע קטנה, אבל מחמת כעסה, לעצר במלין לא תוכל, נמצא שהמקלל, הוא סימן רע שכעס גם כעס. וידוע שהכועס, הרי הוא כעובד עבודה זרה (רמב"ן דעות ב ובפי' הרמב"ם לאבות פ"ב, מ"א), ועברה גוררת עברה (אבות פ"ד מ"ב תנחומא תצא סימן א):

והנה המקלל ילדיו, אם יתקיים בהם אוי להם, שהם שוחטי הילדים ועתידיים לתן את הדין, ואם לא יתקיים בהם, בודאי שמנכים להם מזכיותיהם, או מהמקלל או מהמקולל, שמדת הדין מקטרג ומבקש שיתקיים הקללה, אלא שיש זכות תולה ונמצא אוכל זכיותיו תמיד. ויש כמה ששומעים מהדורשים זאת וכזאת וכזאת, ולבבם יכאב, אבל אין מניחים מנהגם הרע, כי יאמרו, לא נוכל להתאפק ולא נוכל לעזב מנהגנו, כי כן הרגל הלשון, וילבש קללה כמדו. אבל שקר ענה, כי כל אשר יחפץ יעשה אם ירצה, מעט מעט יעזב (רשע) דרכו על ידי נדרים וקנסיות, לו יחליפנו וימיר אותו. ואם רוצה לשכך רגזו, יאמר בכעסו כמנהג איזה נשים כשרות שאומרות, רעה לא תבוא עליך, רעה תבוא על האויבים, ימח שמו וזכרו של עמלק וכדומה:

ובאמת שלמי שלא הרגל בזה היא תמיהה גדולה הפלא ופלא, איך לא יחרדו חרדה גדולה להוציא קללה מפייהם המושך בעמוד הבא

יתגרד משפע בריכה העליונה, האיש היקר במעלה, צנוע ונחבא, החפץ בעולם שמו ובתענובות מושבו, אשר מחזק רבות מסורת אבותינו הנאמנה, מהונו אשר זיכרו בוראנו. יה"ר שיראה כל זרעו יראים ושלמים, עושים רצון קונם באהבה ובשמחה ובתמים, מתוך בריאות וחיים ארוכים דשנים ורעננים

מחידושי רבותינו

הולך את חכמים יחכם (משלי יג. כ)

טבע האדם ההוא, להיות נמשך במעשיו אחר רעיו וחבריו ואנשי מקומו. לפי כך צריך האדם להתחבר לצדיקים, ולישב אצל החכמים תמיד, כדי שילמד מעשיהם. ויתרחק מן הרשעים ההולכים בחושך, כדי שלא ילמד ממעשיהם. וזהו שאמר שלמה המלך ע"ה הולך את חכמים יחכם, ורועה כסילים ירוע. אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים וגו' (תהילים א', א'). ואם הוא דר בעיר שמנהגיה רעים, ואין אנשיה הולכים בדרך ישרה, ילך משם לדור בעיר שאנשיה צדיקים ונוהגים בדרך טובים [שולחן ערוך המקוצר סימן מ"ח (סעיף י')].

לרפואת סעדיה
עדי בן שלום
צובירי בשכחע"י

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

פתרונות לפרשת 'בהר'
אחודה חידה! לא תרדה בו בפרך' (ויקרא כה. מג, מז).
הזוכה בהגרלה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה: הרב יחיא שריעה.
הזוכה בהגרלה: מי שהכל שלו.

על דרך זה, שמע רבי יהודה גזפאן זלה"ה לפרש מה שכתוב בהגדה של פסח צא ולמד וכו', שיש כאן רמז לאדם, שאם ישב בביתו יחידי אפילו יעסוק בתורה, לא יקרא תלמיד חכם בשלמות. אבל כשהוא יוצא מביתו והולך אל חכמים יחכם עוד, כי מה שביד זה אינו ביד זה. ואמרו חז"ל (מכות דף י' ע"א) על פסוק (ירמיה נ', ל"ו) חרב אל הבדים ונאלו וכו'. ואפילו בעניני הגוף כגון אכילה ושתייה לא ישב בביתו יחידי כל הימים. כי כשיצא לחברת בני אדם ילמד דרך ארץ גם כן, וכל שכן כשהיא חבורה של תלמידי חכמים. כי הולך את חכמים יחכם [פנים חדשות פרשת אמור (דף ע"א, ע"ב)].

ברם ביאור חדש לפסוק זה נמצא במדרש מעשה רב כהנא וסליק בנו בהקדים את המעשה בקיצור. רב כהנא נתן לסליק בנו מרגלית יקרה מאוד למכרה בשוק. תחילה, הדריך אותו, תפנה לשוק בו מוכרים מיני סידקית זולים ותראה כמה יעריכו מרגלית זו, אח"כ תלך לשוק של מוכרי מרגליות ושם תראה כמה יעריכו אותה ותמכרנה למרבה במחיר. ואמנם כשהלך לשוק מכרי הסדקית העריכו את שווייה רק בסלע מצרי כסף, אולם כשהלך לשוק מוכרי המרגליות הגיע מחירה עד לעשרים וחמישה אלף משקל כסף.

כשחזר אמר לו רב כהנא אביו, אני לא נתתי לך המרגלית למכרה אלא להודיע לך דעת, כשם שמוכרי הסדקית אינם יכולים להעריך את שווייה היקר של המרגלית, אלא רק מוכרי המרגליות הם הם שהכירו בערכה, כך הוא בעניין חכמת התורה. הפשוטים, אינם יודעים להעריך את ערך החוכמה כראוי, אלא רק החכמים יודעים את ערכה החשוב של חכמה. וזהו פירוש הפסוק, הולך אצל חכמים, אז תוכר חכמתו ויעריכוהו [וכן ע"ז הדרך, פירוש סוף הפסוק] [בתי מדרשות ח"א (עמוד ד"ש)].

(אהבת הקדמונים להרה"ג שלמה אלופי שליט"א)

א"ה. יש להתבונן מדוע שינה הכתוב אצל הרוצה להחכים ואמר 'את חכמים', ואילו אצל הכסילים אמר 'ורועה כסילים'. ונראה בס"ד דטעמא רבא יש כאן, שהרוצה להחכים חייב להיות טפל אל החכמים שהמילה 'את' מראה על טפל כמו שכתוב (שמות כ. יב) 'כבד את אביך' לרבות אחיו הגדול שהוא טפל לאביו, וכן (דברים י. כ) 'את ה' אלדיך תירא' לרבות את התלמידי חכמים שהם טפלים לבורא עולמים כידוע במדרשי חז"ל. ובשביל שאדם יחכים חייב להיות כלי קיבול וזאת רק כאשר יהיה טפל אליהם ויטה אזנו לדבריהם ויתבונן במעשיהם. אך אם יבוא בתחושה שהוא חכם כמותם, לא יספוג מהם כלום. ומי שחושב עצמו לחכם לעזור לכסילים להיות רועה שלהם ובכך יחזירם למוטב, לא יבצר שהוא ירוע שיספוג מזהמתם, וזהו שאמרו באבות (פ"ד מט"ו) 'הוי זנב לאריות ואל תהי ראש לשועלים'. וקיצרנו במובן והמחכים יחכים.

בנתיבי החינוך

המשך מהעמוד הקודם

ובאמת שלמי שלא הורגל בזה היא תמיהה גדולה הפלא ופלא, איך לא יחרדו חרדה גדולה להוציא קללה מפייהם על ילדיהם או על שום אחד מבני ישראל ולבקש רעתם, תצלנה אזנים משמע. ויותר טוב שיכו אותה מכה רבה, שאם בשבט יכנו לא ימות, ובקללה יוכל למות רחמנא לצלן. מי האיש החפץ חיים, נצר לשונך מרע ושפתיך מקללה: עכ"ל ויעוין שם עוד שהאריך בזה. לכן יכלכל אדם דרכיו במשפט, טרם יפתח פיו ובפרט בפני ילדיו יחשוב האם דבריו יועילו, דאם לא יועילו על הרוב יזיקו. ופעמים שדבריו מועילים לאחד אך לשני השומע הם מזיקים שגורמים לו קנאה או שנאה הן כלפי ההורה והן כלפי אחיו, והדברים ידועים ע"כ לא האריך במילין. וגם כאשר טעה וצריך לתקן מה שאמר, ישקול היטב כיצד לעשות זאת שלא נמצא מעוות על עוותו. ואם אין בידו מנוס, כבר נאמר (משלי יא. יד) 'זתשועה ברוב יועץ' ואין חכם כבעל הניסיון. ומוטב שיתבייש האדם בשאלתו וואדרבה גדולה היא לאמתה של תורה [וכבר היא חלק גדול מתיקוננו, ולא יוסיף מכאוב על מכאובו, ויהיה ה' עמו].

לעילוי נשמת סעדיה בן מנצור ז"ל, רפאל בן סעדיה ז"ל,
עודד בן צדוק ז"ל, רדה משה בן סעדיה ז"ל, רדה בת עודד
ע"ה תנצב"ה

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

אם בחוקתי תלכו (ויקרא כו, ג)

זהו שאמר הכתוב (תהלים קיט, נט) חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך. רבי אחא אמר. אמר דוד, חשבתי מתן שכרן של מצות והפסידן של עבירות. והתנא אמר (אבות פ"א מ"ג) אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס, אלא הוו כעבדים המשמשים את הרב שלא על מנת לקבל פרס. ודע שזהו כוונת דוד שאמר חשבתי מתן שכרן של מצוות. שמי שמברר כל הברורים שיש בעומקי הקליפות, יש לו שכר גדול לאין קץ כאלו קיים כל המצוות, אף אותם שאין בידו לקיימם. וכוונתו לעשות מה שהיה רוצה לעשות אדם הראשון ומשה רבינו ע"ה. וחשבתי הפסדן של עבירות, כלומר ההפסד הנמשך מזה, אם לא יצא כוונתו לפועל, כמו שאירע לאדם הראשון ולמשה רבינו ולשלמה ע"ה. וכמה עבירות נמשכים מזה. שלא די שאינו מרויח שאינו מוציא הניצוצות, אלא מפסיד, שמה שהוא מבורר חוזר ונופל ח"ו. הואיל ולא יצא כוונתו לפועל. לכך אמר ואשיבה רגלי אל עדותיך. כלומר לעשות לקיים המצוות כפי סדר הנהוג. ולברר הניצוצות מעומקי הקליפות לפי שבשטות המצות, הוא מברר הניצוצות הקדושות מעומקי הקליפות ומוציאן מהקליפה אל הקדושה, וזהו אומרו חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך.

מעתה נבוא אל הבאור. אם בחקתי תלכו. אם שמרת מצותי חקותי ותורותי, ונתתי גשמיכם בעתם, ואכלתם לשובע. ואם לא תשמעו, ונתתי את שמיכם כברזל. הוי אם בחקתי תלכו מה כתיב שם, ונתתי משכני בתוכם. אם תקיימו מצותי, מניח אני את העליונים וארד ואשכון ביניכם. שנאמר (שמות כט, מה) ושכנתי בתוך בני ישראל, שעל מנת כן יצאו ממצרים, שיעשו את המשכן ותשרה שכינה ביניהם. שנאמר (שם פסוק מט) וידעו כי אני ה' אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים לשכני בתוכם, אם יעשו רצוני אין שכינתי זה מביניהם וכל העולם מתברך בשבילם, שנאמר (בראשית כב, יח) והתברכו בורעך כל גויי הארץ. שאפילו אומות העולם מתברכים בשבילם. לכך התנה עם ישראל אם בחקתי תלכו אתם המצוות שבחרתי בכם מכל האומות ונתתי לכם את תורתי שנאמר (תהלים קמו, יט) מגיד דבריו ליעקב חקיו ומשפטיו לישראל. מאם עשיתם את חוקי אין השטן נוגע בכם. ומיד אני גואל אתכם, שנאמר (ישעיה ס, כב) אני ה' בעתה אחישנה, בעת שאראה אתכם בתשובה לפני אני אגאל אתכם. שנאמר (מלאכי ג, ז) שובו אלי ואשובה אליכם.

(עין החיים' למחר"ס נדף זצ"ל)

מהליכות אבותינו

רואים את אשר יעשה בעתיד עם בניהם, ומתפללים עליהם הנה ידוע ליודעים כי הרבה מזקני הדור שהיו קודם העליה הגדולה של יהדות תימן, ראו את הפורעניות שיבואו עליהם בא"י הן הרוחניות והן הגשמיות. נעלה את אשר כתב הרב יחיא אלשיך זצ"ל על הרב אברהם צנעני זצ"ל בספר 'קודש הילולים' עמ' י"ג וז"ל: מפי זקנים וישישים רבנים שמענו שהרב המחבר היה קם הוא ובניו בכל לילה בחצות, ובבקשות שחבר היו משתטחים ומתפללים לפני ה' יתברך שישים קץ לגלות ישראל ויקים שכינתא מעפרא ויבנה ביהמ"ק מכון לשבתו עולמים. גם המנוח מר שמואל יבניאלי שיצא לתימן מעיד על הרב המשך בעמוד האחרון

פניני הלכה

מתוך מקרא קודש הל' ספירת העומר הל' יד-טו להרה"ג משה רצאבי שליט"א

זמן ספירת העומר למי שמתפלל מאוחר

המתפלל ערבית בציבור מאוחר בלילה, ואי אפשר לו להתפלל קודם בתחילת הלילה. עדיף שימתין ולא יספור אלא בתפילה עם הציבור (כי אם יספור לעצמו ביחיד מיד בתחילת הלילה, מצוי לבוא מזה לידי טעויות וספקות, כגון שעלול לשכוח שספר ויחזור ויספור עם הציבור בברכה, והוא ברכה לבטלה. גם כשיספור ביחיד לעצמו עלול לטעות במנין הספירה, משא"כ בציבור אין ציבור טועה. גם לבסוף עלולים לשכוח ולא לספור כלל, אם ינהגו כן כל הציבור לספור כל אחד בביתו, ולא יחזרו לספור בציבור או שיספרו בלא ברכה. וכן דעת אאמו"ר שליט"א בשנים האחרונות, וכן השיב לי (בחו"ד אדר התש"פ בשל"א) הלכה למעשה, אלא אם כן יש מי שבריו לו שלא ישכח ויטעה יכול לספור לעצמו בבית, ואח"כ בתפילה יחזור לספור עם כולם בלא ברכה. והכל לפי עיני ראות המורה ע"כ. ובספרי אחרוני זמנינו הרחיבו בזה, עיין בשו"ת איגרות משה ח"ד סי' צ"ט, שו"ת שבט הלוי ח"ו סי' נ"ג, ובעוד ספרים שצוינו בפסקי תשובות סי' תפ"ט אות ב', ושם העלו כעין זה יעו"ש, ואכמ"ל. וע"ע לקמן פרק ד' אות ח':

המתפלל ביחיד מאוחר בלילה

מי שאי אפשר לו להתפלל אלא ביחיד ובלילה מאוחר, יברך ויספור מיד בתחילת הלילה, ולא ימתין לספור עד לאחר שיתפלל (פשוט). וכן הוא דעת אאמו"ר שליט"א. והטעמים לדחות שכתבנו באות הקודם אינם שייכים לתפלל ביחיד. ולמה לדחות הספירה בחנם. וכן עיקר, הן לפי הפשט, הן לפי הסוד. ועיין לעיל באות ג'. וכן העלה בשו"ת שבט הלוי ח"ו סי' נ"ג אות ג' ע"ש. ואין לומר כיון שקרית שמע ותפילת תדירים, תדיר ושאינו תדיר קודם, דלא נאמר כלל זה אלא כשהם שווים ואין לאחד מעלת קדימה על האחר, אבל כאן יש מעלת קדימה לספירה, ובעלמא אין אנו דוחים את הספירה לאחר קדיש תתקבל אלא משום ברוב עם, וכמ"ש מהרי"ץ בע"ח בשם סדר היום, וגם זה הוא זמן מועט, לא הרבה. משבי"ר. וכמ"ש מהרי"ץ בשו"ת פעו"צ ח"ב ס"י קע"ט ועוד מקומות שציינו שם בנוה צדיק אות ט'. וכ"כ התוס' ביומא דף ל"ג ע"א ד"ה אפילו ע"ש. וע"ע מה שהובא בזה בפסת"ש סי' תפ"ט אות ב', ואכמ"ל (עוד):

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,

דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,

יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב עמרם בן יצחק זצ"ל
היה דיין בצנעא לפני כארבע
מאות וחמישים שנה.
תנצב"ה.

עבודות לכבוד רשב"י

שמחים בשמחת
החבר

התודה...

הברכה...

לכל התורמים היקרים והנכבדים
אשר הם

בעילום שמם חפצים

ונותנים מהונם וממה שזיכם ה'
ב"ה למען חזק מסורת אבותינו
הקדושים.

יה"ר שיזיז לכל הערכות
האמורות בתורה, ויראנו כל
צאצאיהם הולכים בדרכים
ישרות, עושים רצון קוניהם
באהבה ובשמחה, מתוך בריאות
איתנה ונהורא מעליא, אכ"י

הערות, הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
e0504150896@gmail.com

תפארת בנים

ישראל אשר
בך אתפאר...
תלמיד
הכיתות
שהגיעו לת"ת
ביום ראשון
שאחר הפיגוע,
נסעו להכיר
טובה ולחנח
וללמוד בבית
האבלים של
המנוח אייל
חבני ז"ל
אשר עשה
רבות למען
המוסדות
וונל"ע בעודו
צעיר. הנמצאים
התפעלו מטוהר
וולימוד
התלמידים

מהליכות אבותינו

המשך מהעמוד הקודם

המחבר שהיה קם הוא ובניו
בחצות לילה להשתטח
ולחתנן לפני הבורא על
גאולת ישראל, ורואים אנו
מתוך דברי הר"ר אברהם
הלוי כי ראה מרחוק ומקדם
ברוח קודשו את האויבים
הסובבים אותנו ונלחמים
איתנו בימי חבלו של משיח
שהרי בבקשה שהיה אומר
בחצות כתוב בה: יונה
מתוקה אמצו, חזקי והעת
תחפצי, ראש אויבך
תמחצי, על שן סלעים נפצי.
ושם כתב בגיליון שמלת
סלעים ר"ת סוריא, לבנון,
עירק, ירדן, מצרים. עכ"ל.
ולעולם יאמר האדם מתי
יגיעו מעשי למעשה אבותי.

בדרכיהם אתהלך...

אם אשמרה שבת (ח"א)

השכן הגוי של אליה גיאת, הבית שלו היה סמוך
למחסן (לחנות) של אליה גיאת. באחת מלילי
שבת פתח (פרץ) הגוי את הקיר בליל שבת מהבית
שלו אל החנות של אליה גיאת, וגנב טב"ק, וקפה,
ודברים אחרים. (כדי להסתיר מעשיו) לקח סבלים
שיעבירו הסחורה למקום רחוק מחוץ לעיר.
וכששאלו אותו מה יש בשקים, ענה להם פול.
פתאום נקרע שק ונשפך לו מהשק קפה, והסבלים
אמרו לו למה אתה משקר מאיפה יש לך קפה ולא
ידע מה לענות להם.

הגוי הגנב רצה להקדים רפואה למכה, הלך
להתלונן לשופט שגנבים פרצו לו את המחסן
שהיה בשכונה וגנבו לו הרבה דברים. וזאת עשה,
בכדי שכאשר יתלונן אליה גיאת שגנבו לו סחורה
מהמחסן שעל ידו, השופט יאמר לאליה, שהגנב
שגנב לגוי הוא זה שגנב גם לאליה ויצא בדימוס.
עמקו מחשבותיו של הקב"ה, ויצא העגל הזה,
שנשפך קפה מהשקים וידעו שהוא הגנב.

המשך אי"ה בשבוע הבא בל"ג

לזש"ק
יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לזש"ק
שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה